

РЕШЕНИЕ

№ 40420

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **10014** по описа за **2025** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на процесуален представител на дирекция „Инспекция по труда” - [населено място] против решение № 2616 от 13.07.2025г. на СРС по НАХД № 17681/2024г. Касационните основания, които се въвеждат са за нарушение на материалния закон и допуснато съществено процесуално нарушение: неправилно били ценени доказателствата, в резултат на което бил направен неправилен извод относно липсата на осъществен състав на административно нарушение. По тези съображения се иска съдът да отмени решението на СРС и да потвърди наказателното постановление.

Ответникът – „КиК Текстилен унд Нон-Фууд“ ЕООД чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съдът да я остави без уважение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата. Счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

Административен съд – София-град, двадесет и четвърти касационен състав, при преценка на

допустимостта на жалбата и след като извърши касационна проверка на обжалваното решение, с оглед наведените с жалбата касационни основания и правомощията си по чл. 218, ал.2 от АПК, установи следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

С обжалваното решение СРС е отменил наказателното постановление № 14-2400163 от 04.11.2024г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” - П., с което на „КиК Текстилен унд Нон-Фууд“ ЕООД в качеството му на работодател е наложена имуществена санкция в размер на 1 500лв., на основание чл. 416, ал.5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ. За да постанови този резултат, районният съд е приел от фактическа страна следното: Сключен е трудов договор между „КиК Текстилен унд Нон-Фууд“ ЕООД като работодател и В. Ц. Х. като работник на длъжност „продавач-консултант“ с място на работа в [населено място],[жк], [улица]. В договора било предвидено, че началото на изпълнението започва на 05.08.2024 г. след връчване на екземпляр от трудовия договор, длъжностната характеристика и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ. Уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ за сключения договор е регистрирано в ТД на НАП на 05.08.2024 г. в 11:33 ч. Служителката постъпила на работа на 05.08.2024 г., като за това е бил съставен протокол. На същата дата са проведени начален инструктаж и инструктаж на работното място. Уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ за сключения договор е регистрирано в ТД на НАП на 05.08.2024 г. в 11:33 ч. Изпълнението на работата започнало след представяне на уведомлението.

На 28.08.2024 г., по повод постъпил сигнал в ДИТ – П., служители на инспекцията, сред които главният инспектор Т. Б. Т., извършили проверка на място в търговски обект – магазин в [населено място],[жк], [улица], стопанисван от дружеството. Последвала и документална проверка. Установили наличието на график за работа за месец август 2024 г., в който било отразено, че Х. следвало да работи на 05.08.2024 г. от 09:45 ч. до 20:15 ч. Въз основа на тези констатации е прието, че е осъществен състав на административно нарушение - работодателят е допуснал служителката до работа преди да ѝ връчи копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, и е ангажирана отговорността на дружеството.

Въз основа на тези факти СРС е обосновал извод, че както АУАН, така и издаденото въз основа на него наказателно постановление не съдържат задължителни реквизити по чл. 42, ал. 1, т. 3 ЗАНН

и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, тъй като в тях не е посочено мястото на извършване на нарушението. Посочено е единствено, че „нарушението е извършено на 05.08.2024 г. в предприятието на работодателя и е констатирано в ДИТ – П.“, но без конкретизация на адреса на обекта, в който служителката Х. е била приета да полага труд преди връчване на уведомлението. Формулировката „предприятие на работодателя“ в контекста на изложеното била неясна, доколкото съгласно § 1, т. 2 ДР КТ понятието „предприятие“ може да обозначава множество различни места, където се полага труд. В допълнение е посочено, че жалбоподателят е търговец, управляващ верига от обекти на територията на страната, поради което не става ясно дори в кой град се твърди да е извършено нарушението. С оглед на това СРС е приел, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което представлява самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление, тъй като то не позволява да се прецени компетентността на издателите на АУАН и на НП. Отделно от това съдът е мотивирал, че не е доказано осъществяване на нарушението. Инспекторите на ДИТ – П. не са извършили проверка на място на 05.08.2024 г. и не са заварили служителката Х. да полага труд преди 11.33ч. и няма преки и несъмнени доказателства в тази връзка. Изводът им за допускането им до работа преди това е изграден единствено въз основа на наличието на съставен график за работа за месец август, от който е видно, че Х. е била планирана за смяна на тази дата. Районният съд е приел, че разпоредбата на чл. 63, ал. 1 КТ (в сила към 05.08.2024 г.) задължава работодателя преди постъпването на работника на работа да му предостави екземпляр от трудовия договор и заверено уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ. Съгласно ал. 2 на същия член работодателят не може да допуска работника до работа преди изпълнението на тези две задължения. Районният съд е достигнал до извода, че по делото се установява единствено присъствие на служителката на работното ѝ място и провеждане на инструктаж, но не се установява тя да е полагала труд преди да ѝ бъде връчено завереното уведомление, следователно липсва елементът „допускане до работа“ по смисъла на чл. 63, ал. 2 КТ, поради което осъществяването на вмененото нарушение не е доказано по несъмнен начин. Напротив, доказателствата сочат, че работодателят е действал добросъвестно и спазил изискванията на закона.

Решението е правилно, като релевантната фактическа обстановка е установена с допустими по закон доказателствени средства в пълен обем. При установяването на фактите съдът не допуснал какво и да било съществено процесуално нарушение. Съдът е изложил подробни мотиви, които се споделят от настоящата инстанция и не е необходимо те да се преповтарят, на основание чл. 221,

ал. 2 от АПК. Къде е извършена проверката и респ. къде е местонарушението вероятно е ясно на издателите на АУАН и на НП, но това обстоятелство е следвало да бъде посочено изрично в АУАН и НП, тъй като такива са изискванията на закона. На следващо място правилно е преценено, че осъществяването на състав на административно нарушение не е доказано. Правилни са изводите на СРС, че включването в графика за деня от 9.45ч на работника не означава непременно, че работникът е започнал да изпълнява дейността преди 11.40ч. Напротив, доказателствата сочат обратното – работникът е допуснат до работа след извършването на инструктаж и едва след представяне на уведомлението, като в тази връзка също са изложени подробни доводи. Затова правилно наказателното постановление е оценено като незаконосъобразно и е било отменено.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че наведените в жалбата касационни основания нарушение на закона и съществено процесуално нарушение - по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, не са налице. Решението на районния съд като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъжда претенцията за заплащане на разноски на ответника „КиК Текстилен унд Нон-Фууд“ ЕООД в размер на 600лв., за направата на които са представени доказателства. Предвид нормата на чл. 143, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН претенцията е основателна и следва да се уважи в претендирания размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд – София-град,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2616 от 13.07.2025г. на СРС по НАХД № 17681/2024г.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – П. да плати на „КиК Текстилен унд Нон-Фууд“ ЕООД разноски по делото в размер на 600лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.